

Arrest

nr. 186 802 van 15 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 maart 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. BIJNENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 26 januari 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer E(...) J(...) geboren te (...) op (...) onderdaan van Nederland wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 43, 2° van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V. D(...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften, feit(en) waarvoor hij op 22.03.2000 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar (5 jaar uitstel behoudens 6 maanden effectief), valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften, poging tot oplichting, oplichting, feit(en) waarvoor hij op 26.05.2010 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften, bedriegelijk onvermogen, bedrieglijk faillissement, wegmaking, verbergen of helen van voorwerpen in het belang van een gefailleerde, feit(en) waarvoor hij op 20.01.2016 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar zonder onmiddellijke aanhouding”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 18 april 2016 een syntheseseminarie toegezonden via aangetekende zending. Hoewel dit werd toegezonden op een foutieve vraag van de Raad dient er op gewezen te worden dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet werd gewijzigd en er thans slechts een syntheseseminarie is voorzien bij een beroep tot annulatie. De syntheseseminarie van de verzoekende partij wordt dan ook uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Het eerste middel is gebaseerd op de schending van artikel 8 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

Doordat verzoeker het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Terwijl verzoeker wel degelijk een machtiging tot verblijf in België dient toegekend te worden

Dat verzoeker immers recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, gezinsleven, huis en briefwisseling.

a. Toelichting

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

a. Eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling

b. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten vrijheden van anderen

Aangezien aan verzoeker het recht ontzegd wordt teneinde zijn omgangsregeling met zijn zoon uit te oefenen, wordt hem het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven en privé-leven manifest geschonden.

Zonder een toelating om zich in België te vestigen is het immers niet mogelijk om een omgangsrecht uit te oefenen, laat staan om een gezinsleven op te bouwen.

*Dat immers niet kan worden aangenomen dat de zoon van verzoeker ver licht dient te worden om samen met verzoeker mee het land te verlaten om zich elders te vestigen.
Het voormelde is trouwens geen enkele optie.*

Dat immers niet verwacht kan worden dat hij zijn familie, vrienden, werk,...dient achter te laten omwille van de tussengekomen bestreden beslissing. In voormeld geval zou immers tevens artikel 3, vierde Protocol EVRM in het gedrang komen.

Bovendien zijn de uitzonderingsmogelijkheden zoals opgesomd in artikel 8 lid 2 EVRM geenszins van toepassing.

De weigeringsbeslissing is in casu bovendien niet nodig voor 's lands veiligheid, openbare veiligheid, economisch welzijn, bescherming van de openbare orde, voorkomen van strafbare feiten, bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Verwerende partij verwijst immers naar een arrest van 2001 en 2010, terwijl dit reeds lange tijd geleden is

Bovendien staat er verkeerdelijk vermeld dat verzoeker een gevangenisstraf van 2 jaar heeft opgelopen.

Concluant betwist zulks.

Er werd besloten tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Bovendien werd verzoeker na het vonnis in vrijheid gesteld. Er zijn geen enkele indicaties dat er sprake zou van een schending van de Openbare orde

Er dient immers nagekeken of in de omstandigheden eigen aan de zaak artikel 8 EVRM de verwijdering van het grondgebied van verzoeker verhindert, dit wil zeggen na te gaan of deze verwijdering noodzakelijkerwijze een schending van deze bepaling tot gevolg zou hebben.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft noodzakelijkerwijze een scheiding tussen verzoeker met haar zijn minderjarig kind tot gevolg hebben.

Een dergelijke maatregel heeft derhalve noodzakelijkerwijze een aantasting van zijn privéleven en familieleven tot gevolg, wat niet in verhouding staat tot de nagestreefde doelstelling. Dit maakt dus een schending van artikel 8 EVRM uit.

In deze zin:

(Arbrb. Brussel (15e k.) nr. 3.594/2005, 24 juni 2005, Rev.dr.étr.2005,afl.134,417; T. Vreemd. 2006, afl.1,57)

Bovendien kan niet worden aangenomen dat de voormalig partner van verzoeker, evenals het minderjarige kind, verplicht dient te worden om samen met verzoeker mee het land te verlaten om zich elders te vestigen. Dat immers niet verwacht kan worden dat hij zijn familie, vrienden, werk,... dient achter te laten omwille van de tussengekomen bestreden beslissing. In voormeld geval zou immers tevens artikel 3, vierde Protocol EVRM in het gedrang komen.

Het middel is gegrond.

Tot slot dient er aldus geconcludeerd te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26.01.2016 dient nietig verklaard te worden."

3.1.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang

van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM kenbaar had gemaakt aan het bestuur, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Niettegenstaande de verzoekende partij thans betoogt dat zij een gezinsleven heeft en hierbij verwijst naar het omgangsrecht met haar zoon, hetgeen zij ook staft met stukken, kan de Raad enkel maar vaststellen dat zich in het administratief dossier geen stukken of aanwijzingen bevinden met betrekking tot het minderjarig kind van de verzoekende partij. Deze stukken worden slechts voor het eerst in het kader van voorliggend beroep voorgelegd zodoende dat de gemachtigde niet verweten kan worden ermee geen rekening te hebben gehouden of omtrent deze stukken niet te hebben gemotiveerd. De Raad herhaalt dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde of aangekondigde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen. De Raad kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing beoordelen aan de hand van de stukken die aan het bestuur bekend waren op het ogenblik van de beoordeling.

Op het ogenblik van de beoordeling lagen er geen stukken voor die een indicatie konden inhouden van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Het betoog aangaande artikel 8 van het EVRM kan om deze redenen niet worden aangenomen.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat er bovendien verkeerdelijk vermeld wordt dat ze een gevangenisstraf van 2 jaar heeft opgelopen gezien dat er werd besloten tot een gevangenisstraf van 18 maanden, dat ze bovendien na het vonnis in vrijheid werd gesteld en er geen indicaties zijn dat er sprake zou zijn van een schending van de openbare orde, en er dient nagekeken te worden of de verwijdering noodzakelijkerwijze een schending van artikel 8 van het EVRM zou hebben, merkt de Raad

op dat het betoog dat zij maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM niet dienstig is daar zoals hiervoor werd uiteengezet de verzoekende partij op geen enkel moment voor het treffen van de bestreden beslissing door de verwerende partij te kennen heeft gegeven dat er zich mogelijks een probleem stelde in het licht van artikel 8 van het EVRM. Daar de verzoekende partij op geen enkel moment voor het treffen van de bestreden beslissing aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gezinsleven had kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen beoordeling te hebben gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het komt thans niet aan de Raad toe om aan de hand van elementen die de verzoekende partij voor het eerst aanbrengt een beoordeling te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM. De motieven die de verzoekende partij thans bekritiseert hadden geen uitstaans met een afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM doch werden aangehaald om aan te tonen dat de verzoekende partij onder de toepassing van artikel 7, eerste, 3° en artikel 43 van de vreemdelingenwet valt. De verzoekende partij voert echter enkel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 3, vierde protocol van het EVRM.

Waar de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van “*artikel 3, vierde Protocol EVRM*” en stelt dat niet kan aangenomen worden dat haar voormalige partner, evenals het minderjarige kind, verplicht dient te worden om samen met haar mee het land te verlaten om zich elders te vestigen, dat immers niet kan verwacht worden dat ze haar familie, vrienden en werk dient achter te laten, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel gericht is aan de verzoekende partij en geenszins een beslissing tot verwijdering betreft van de voormalige partner of het minderjarig kind zodoende er ook geen sprake is van een “uitzetting” zoals ter sprake in artikel 3 van het Vierde Protocol van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3.2 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU